

& subdit *Quia auctor illius libri Spiritus sanctus est.* Favet D. August. *Conf. cap. ultimo, & sermone de Nativitate Domini.* D. Chryso. *homil. 29. in Genes.* Theodoret. *ad initium Psal. Canus lib. 2. de locis cap. 8. Banes 1. p. 9. 1. art. 8. dub. 3. conclus. 2. Salmeiron. Prolog. 26. Tena lib. 1. Ifagoge sacra. Scriptura, diff. 1. sect. 3. Noster Andreas a Cruce 1. part. 9. 1. art. 10. Valentia tom. 3. 9. 1. punct. 7. Sebastianus Peres Episcop. Oxoniensis in regulis sacra Scriptura, regul. 2. Joan. D. Thom. 2. 4. 9. art. 1. pag. 253. Basilus Legion. 1. part. varior. part. 4. exposit. cap. 1. Lorca supra citatus 1. 2. tract. de gratia, disp. 21. §. Potest. 3. & 2. 2. tract. 1. de locis disp. 1. n. 8. & alii multi, quos citat, ac sequitur Noster Fr. Antonius à Matre Dei in Ifagoge Scriptura Palud. dub. 2. n. 31. & tam constanter adherent multi Auctores huic sententiae, ut dicat B. n. s. citatus oppositam non esse tutam, & Azor. tom. 1. Instit. lib. 1. c. 1. quaestio 11. contrariam sententiam non posse tuto defendi. Et Paulus Grifaldus libro decis. fidei, §. verba Scripturae sacrae oppositam sententiam damnat.*

65. *Psalm. 44.* Probatur primò. hæc sententia, ex Psal. 44. num. 22. *Lingua mea calamus scribe velociter scribentis.* Ait quod lingua sua sit tanquam calamus, qui regitur, ac dirigitur ab scribente, calamus non ex se, sed ab scribente usque ad ultimum apicem accipit, quæ literis mandat. Theodoretus ait in Davidis persona; *Nihil proprium loquor, nec mea mentis partus effero, alius efficacia lingua ministra est. & ipsa quidem calamum imitatur: gratia vero spiritus velocem scribam, per hunc, quæ vult, scribens.* Quod de omni scriptore Canonico dicunt, & interpretantur sancti Patres in præfenti, & D. Thomas proemio in Isaiam.

66. *Matth. 10.* Probatur secundò. Christus Dominus, Matthæi 10. num. 20. ait suis Discipulis: *Non enim vos estis, qui loquimini, sed spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis,* & Petrus epist. 2. cap. 1. numero 21. ait: *Spiritu sancto inspirati locuti sunt sancti Dei homines,* & 2. Reg. cap. 23. num. 2. ait David: *Spiritus Domini locutus est per me, & sermo ejus per linguam meam,* & Dominus ad Jeremiam 1. num. 9. ait: *Ecce Dei verba mea in ore tuo.* Qui modus loquendi indicat, non solum sensum, sed etiam verba, eorumque dispositionem esse à Deo dictante inspiratam, ac directam; de ratione enim verbi est, ut procedat ab illo, cujus est verbum, tanquam à dicente, ad eumque dicat relationem originis, ut præclare notat D. Thomas in distinct. 27. quaest. 2. art. 2. & de veritate, quaest. 4. art. 2. & 4. contra Gentes, cap. 11. Ergo quidquid est in scriptura, est dictum ab ipso Deo, ad eumque dicit relationem, tanquam ad suum principium, ac originem.

67. *Psalm. 48.* Probatur tertio. Regius Vates ait Psal. 48. num. 4. *Os meum loquetur sapientiam, & meditatio cordis mei prudentiam.* Et statim subdit, num. 5. *Inclinabo in parabolam aurem meam.* Ad quem locum merito D. Chryso. addubitat, quo pacto sibi Propheta constet; nam si os ad loquendum præparaverat, quomodo nunc aures applicat ad audiendum? si Doctorem promiserat: *Os meum loquetur sapientiam,* quomodo nunc se exhibet auditorem. Apertissime in nostram sententiam respondet ipse

Chryso. & ait: *Valde prudenter hoc fecit, ne quis existimaret, esse humanum, quod dicitur, & ne haberet suspensam ejus inventionem.* Similiter Theodoretus respondet, & ait: Theodor. *Vult dicere se nihil loqui proprium, sed Divina gratia instrumentum esse.*

Quartò, ait Deus per Oseam 12. num. 10. 68. *Ego locutus sum super Prophetas, & ego visio. Offec. 11. nem multiplicavi, & in manu Prophetarum assimilatus sum.* Illud verbum super Prophetas, legunt Septuaginta, Tigurina, Varablos, & alii Septuag. per Prophetas. Et subdit: *Et in manu Prophetarum assimilatus sum,* id est ut explicant Noster D. Cyrillus Alexandr. Procopius, Cornelius, ac si dicat Deus per os, ac manum Prophetarum, tanquam per eorum organum ac instrumentum multa sum loquutus, ac operatus multis similitudinibus, figuris, ac modis. In quibus omnibus Deus erat principalis motor, & agens; ipsi verò Prophetae ut organa, ac instrumenta, quæ ab alio movebantur. Hinc ora Prophetarum dicebantur Dei ora. *Os Domini loquutum est.* Isai. 1. *quasi os Isai. 5. meum eris.* Jerem. 15. Vide quæ supra dixi, Jerem. 15. quaest. 1. num. 2. & quaest. 1. 69. 2. Cor. 5. D. Hieron.

Arguunt primò adversarii, ex 2. Corinth. 11. n. 6. Ubi Paulus se dicit imperitum esse sermone Domini, quod explicans D. Hieron. epist. 15. 1. ad Algar. quaest. 10. ait, quod Apostolus hoc dicebat, utpote non multum peritus Græco sermone, quod non diceret, si Deus illi verba ministrasset. Et confirmatur, quia ut ait Glossa ad Hebræos 1. *Non est mirandum quod Epistola ad Hebræos majori eluceat facundia, quam alia, cum naturale sit unicuique plus in sua lingua, quam in alia valere.* Ceteras enim Epistolas Apostolus peregrino (id est Græco) sermone composuit: Hanc autem scripsit Hebraica lingua. Ergo in eis verba non erant à Deo, sed à proprio spiritu.

Respondetur ad argumentum cum D. Chryso. 70. ostentatorum sententia, ut late probat D. August. lib. 4. de doctrina, cap. 7. & ait: *Fac me imperitum esse sermone, ut mei obretractores putant: ac scientia non sum imperitum.* Nam Græci multa verborum phrasi, ac facundia, multoque calamistro composito sermone utebantur; inde simplicia Apostoli verba contemnebant, & ideo cum tanquam imperitum sermone putabant, unde ait Apostolus, *& si imperitum sermone, sed non scientia;* & inde Apostolus sua altissima scientia, & charitate, profectum quærebat animarum, non verò verborum ornatum D. August. in sentent. n. 266. ait: *Bonorum ingeniorum clara indoles est, in verbis discernentium, verum amare, non verba.*

Ad confirmationem respondetur, aliquos 71. Scriptores melius fuisse locutos propria lingua, quam aliena; Deus enim omnia suaviter disponit, & maxime se temperat scribentium conditioni, & suggerit verba prout unicuique maxime sunt familiaria, secundum suum ingenium, ac conditionem, ut notat D. Hieron. lib. 1. adversus Rufin. cap. 4. & inde Isaias ut vir nobilis educatus in Curia sublimi, alto utitur sermone, Amos 1. ut de pastoribus Theoc. rusticianis verbis: eadem manus diversos efformat characteres calamo obuso, ac calamo acuto; juxta dispositionem calami exprimit characteres;

characteres; sic & divinus Spiritus in diverso stylo libros conscripsit, accommodans se unicuique ingenio, proindeque pro diversitate ministrorum, diversa verba suggerit, pro quo videndus D. Thom. 2. 2. q. 269. 1. ad 1.

72. Arguunt secundò. Si Deus cuncta verba dictasset in Scriptura, scriptor in suis libris non postularet veniam, atqui scriptor aliquando postulat veniam, tanquam si minus aliquod dixisset ut patet 2. Machab. cap. ult. n. 39. ubi scriptor postulat veniam dicens: *In his finem faciens sermonis: & si quidem bene & ut historia competat, hoc & ipse velim, si autem minus bene concedendam est mihi.* Quam veniam etiam postulat Auctor Ecclesiastici in Prologo circa medium.

73. Respondetur ad argumentum, negando majorem; nam scriptor postulat veniam, non alicujus lapsus, erroris, seu mendacii, quod abicit à facto scriptore, qui regebatur, ac dirigebatur ab Spiritu sancto; postulat tamen veniam de stylo, ac phrasi, si non fuerit multa verborum copia ornata: nam Spiritus sanctus sic assistebat suis scriptoribus, eisque dictabat sensum, & verba, ut accommodaret se eorum ingenio, ac conditioni, eosque linebat suis verbis, stylo, ac phrasi conscribere, & ideo palehrius, ac elegantior est stylus Isaiæ, quam Amos, ac aliorum Prophetarum, ut dixi in solutione ad primum argumentum.

74. Arguunt tertio. Scriptores sacri in suis libris scribendis, adhibent suam diligentiam, laborem, ac curam; ergo omnia non sunt illis inspirata, sed ex sua industria comparata. Consequentia bene inferit; antecedens probatur. Primò ex proemio D. Luc. Secundò ex Prologo Ecclesiastici. Tertio ex 2. Machab. c. 2. n. 27. ubi illius Auctor ait: *& nobis quidem ipsis, qui hoc opus brevians causa suscepimus, non facilem laborem, imò verò negotium plenum vigilantium, & sudoris assumpsimus.*

75. Respondetur, admittendo sacros Scriptores saltem in historicis, ac rebus naturalibus à sensu remotis scribentibus, aliquem laborem, curam ac diligentiam impendere, ad ipsam scriptionem, tunc enim uberius gratia fructificat, ac redundat, cum industria nostra otiosa jacet. At verò cum manus adhibent ad scribendum singula verba divinus Spiritus inspirat D. Ambros. supra citatos n. 64. sine ullo molimine cepta complent. In particulari ad loca adducta in argumento. Ad D. Luc. Proemium, ex illo ut notat D. Ambros. oppositum colligitur, quod nempe nullus labor fuisset impensus. At id quod dicitur de Prologo Ecclesiastici, ac ex loco adducto ex 2. Machab. dicimus, quod in illis libris componendis, Deus permisit, ut ille labor ac diligentia impenderetur, tanquam dispositio antecedens, ut per illam mererentur ab Spiritu sancto illuminari ac moveri ad scribendum.

76. Arguunt quartò. Quia ut notat D. Hieron. epist. 101. quod sacri Apostoli, ac Evangelistæ in referendis testimoniis ex veteri Testamento non semper observarunt ordinem verborum, sed sensum; atqui si Spiritus sanctus verba dictaret, in utroque loco eisdem verbis uterentur; cum ergo ita non fiat, signum est Deum sacro scriptori solum sensum, & non verba inspirasse.

Sylveira opuscula.

Respondetur totum esse factum alto & divino instinctu; nam ut ait Aug. in Psal. 46. *Una, eademque res interdum multis modis dicitur, ut mos ipse dicendi propter fastidium, varietur: & propter concordiam sive teneatur.* Alto & divino consilio sic factum est, ut videatur integra, & pura fides Scripturæ, quod quamvis variis modis dicatur, semper in illis est una, eademque fides. Deinde valde frequenter Auctor referens suam sententiam, non semper eisdem verbis utitur, sed variata verborum phrasi idem sensus retineretur, & dum res dicitur variis, ac diversis verbis facilius, ut magis intelligitur & capitur.

77. Arguunt quindò, quia non semper videtur requiri inspiratio divina ad hoc ut Scriptura sit sacra; ergo multo minus requiritur verba inspirata. Antecedens probatur ex illo Pauli 1. Corinth. 7. num. 12. *Ceteris ego dico, non Dominus;* ergo illa verba non erant Domini, sed ipsius Pauli.

78. Respondetur negando antecedens, & ad locum Pauli respondet Petrus Montoya de concordia sacrar. editionum lib. 1. contr. 5. omnia illa verba esse Dei dicit Apostolus, de ceteris ego dico non Dominus; id est ego consolo, Dominus non præcipit, ut interpretatur D. Thom. Et alius; est explicandum. Dixerat supra Apostolus n. 10. de matrimonio conjunctis: *Præcipio non ego, sed Dominus uxorem à viro non discedere.* Et postea subdit: *De ceteris autem,* id est, non conjugatis, *Dico ego non Dominus;* id est consulo ego, ut sic semper permaneant, sed Dominus non præcipit, sicut infra ait n. 25. *De virginibus præceptum Domini non habeo, consilium autem do.* Apponit Apostolus in præfenti inuuptos cum his, qui matrimonio sunt conjuncti: nam uxoris ait, præcipit Dominus, non ego. At de non conjunctis matrimonio ait, consulo ego, Dominus non præcipit. *De ceteris dico ego, non Dominus.*

79. Arguunt sextò. Ad hoc ut Deus dicatur loqui per os Prophetarum sat est, quod eis inspiret rei sententiam, & sensum. Nam Petrus dicitur moraliter loqui per suum procuratorem, et si mandatur talis rei executio, quamvis in particulari non determinet verba. Ad argumentum respondetur negando antecedens, quia Petrus agit in suum procuratorem moraliter per commissionem, & mandatum illi commissum; aut Deus cum scriptore Canonico se habet physicè, & realiter per speciem, vel alio modo, per quam illi manifestat suum conceptum, & homo solum est instrumentum, seu calamus, quo mediante Deus loquitur nobis, & ad hoc non sufficit tantum sententias inspirasse sed etiam ulterius requiritur singula verba dictasse.

Quæstio VII.

An ut aliqua Scriptura sit, & dicatur divina sufficit, quod postquam illa est scripta humano spiritu, Deus illam approbet?

SUMMARIUM.

§1 Prima sententia affirmat. §2 Pro

- 82 Proponuntur tria fundamenta hujus sententia, & n. 83.
- 84 Secunda sententia, & vera negat.
- 85 Sententia Sacerdotum approbata à Deo non sunt Scriptura.
- 86 Scriptura intrinsecè, & essentialiter, cum sit Verbum Dei debet procedere ab ipso, ad illamque dicere relationem originis.
- 87 Ex eo quod Deus approbet scripta D. Thoma, non inde sunt scriptura.
- 88 Ex eo quod censor approbet librum, non inde dicitur illius Auctor.
- 89 Dicta Philosophorum prout ab ipsis sunt dicta, nullam habent auctoritatem; prout referuntur ab Scriptore Canonico multam, & num. 90.
- 91 Scriptura approbata à Deo est certissima veritatis, tamen Deus non potest dici illius Auctor.

81. **P** Artem affirmantem tenent Bonfrerius in Prologo c.8. sect. 3. Niecmberg de orig. scrip. Et probant primò hanc suam sententiam. Qua valde celebris est illa Epimenidis sententia, quæ habetur ad Titum 1. num. 12. *Cretenses semper mendaces, mala bestia, ventres pigri.* Et similia, quæ dicta sunt ab Auctoribus prophanis, & tamen modò habentur, ut Scriptura sacra, ac Verbum Dei, ex quo quia per Apostolum Paulum tanquam per suum scribam, ac organum illas approbavit, ac veras esse testatur Deus.

82. Secundò. Liber secundus Machabæorum, absque dubio Scriptura sacra, ac Verbum Dei est, & tamen secundus liber Machabæorum breviori stylo desumptus est ex quinque libris Jasonis Cirinæi, ut dicitur eodem lib. 2. Mach. c. 2. n. 24. Et tamen Jason Cirineus, ut Auctor Canonicus, ac sacer non fuit, ea tamen, quæ ex ejus libris in hoc secundo Machabæorum breviate sunt, Deus approbavit, suntque jam absque dubio Verbum Dei, & Scriptura sacra; ergo sufficit ipsa approbatio Dei.

83. Probatur. Tertid. Quia hæc Scriptura à Deo approbata, tam esset infallibilis veritatis, ac si ab Spiritu sancto fuisset dictata, ac conscripta, sicut si ille, qui à secretis Regis est, ex propria mente epistolam aliquam scribat, talis epistola Regis erit, ac dicitur, si illam Rex postea approbet, & subscribat, & ejusdem auctoritatis erit, ac si Rex illam proprio Marte dicitaret, ac scriberet.

84. Secunda, & vera sententia negativa tenet, quòd non sufficit ut aliqua Scriptura propriè, & intrinsecè dicatur sacra, ac divina. & Verbum Dei; quòd cum sit scripta, & effecta spiritu humano, Deus postea illam approbet, & nihil in ea esse falsum dicat. Ita expressè docent Antonius Peres in *Pentac. fidei volum. 3. dub. 12. cap. 7.* Serarius in *Prolog. c. 4. q. 15.* Lorca 2. tract. 1. de locis disp. 1. n. 8. Ex nostris Andreas à Cruce 1. p. q. 1. art. 10. num. 238. Antonius à Matre Dei in *Isagogem Scripturae P. alud. lib. 3. num. 40.* in hac sententia sunt omnes Sancti Patres, ac Doctores, quos citavi superiori *quæst. num. 64.* Qui asserunt de ratione divinæ Scripturæ esse quòd Deus Scriptori sacro non solum sententias, sed etiam singula verba, ac eorum ordinem inspiraret, & diceret.

Peres.
Serarius.
Lorca.
A Cruce.
A Matre
Dei.

Probatur hæc sententia. Primò. In causa dubia mandat Deus, ut judicia, ac sententiæ Sacerdotum requirantur, & pro illis standum, minimèque ab illis recedendum. Sic ait Deus. Deuter. 17. num. 9. *Veniesque ad Sacerdotes, & facies quodcumque dixerint, sequerisque sententias eorum nec declinabis ad dexteram, nec ad sinistram.* Et insuper mandat Dominus, qui ipsorum judicio obedire noluerit morte puniatur, & quamvis Sacerdotum sententiæ tam rigide, ac sublimè sint à Deo approbatæ; nullus dicit tales sententias esse Dei, sed tantùm Sacerdotum, ergo sola approbatio non sufficit ut tales sententiæ Dei dicantur, ac illius esse verbum, cum illud non conceperit, ac protulerit Deus immediatè.

Probatur. Secundò. De essentiali verbi ratione est, ut intrinsecè, & propriè procedat ab eo cujus est verbum, ad eumque tanquam à dicente dicat relationem originis, ut ad suum principium, à quo manat, ut docet Divus Thomas in 1. distict. 27. *quæst. 2. art. 2.* Sed per hoc, quòd Deus approbet aliquam Scripturam propriè, & intrinsecè, non sunt Dei verbum, neque Scriptura sacra, & divina est dicenda, neque Deus illius Auctor est dicendus, cum talis Scriptura non sit ab ipso ut dicente.

Probatur Tertid. ex eo quòd Deus scripta Angelici Doctores approbaverit: *Bene scripsisti de me Thoma. Q. 2. revelatio maxime est approbata ab Ecclesia, & habetur in Breviario; & tamen nullus dicit scripta Angelici Doctores esse Verbum Dei, ac Scripturam sacram, ergo non sufficit sola Dei approbatio, ad hoc ut aliqua Scriptura dicatur, ac sit sacra, ac Verbum Dei.*

Quartò. Cum censor alicujus approbat librum testatur ipsum esse legitimæ, & veræ doctrinæ, in eoque nihil esse alienum à fide, veritate, ac bonis moribus, non inde talis liber dicitur censoris, aut ipsius verba censori attribuuntur, sed semper liber, ipsiusque verba, sunt sui primi Scriptoris, ac Auctoris; sed solum per approbationem conciliarii libro majus robur, ac auctoritas, quod in eo inoffenso pede omnia sunt consona fidei, bonis moribus; ergo ex eo quòd Deus Scripturam humano spiritu confectam approbat, solum corroborat, ac confirmat, in ea nihil dissonum haberi, tamen ex vi hujus approbationis, non dicitur ipsius auctor, sed semper talis Scriptura illius est, qui pro sua industria illam scripsit, suosque exprimit mentis conceptos, ac partus.

Ad primum argumentum ex Apostolo Paulo ad Titum. Illud dictum, *Cretenses semper mendaces, &c.* esse proloquium Epimenidis Peetræ, ac proinde ut dictum est ab ipso Gentili, nullam habet auctoritatem, at verò prout refertur, & scribitur ab Apostolo illuminato ab Spiritu sancto, qui ejus mentem, & calamus dirigebat, & gubernabat, non solum quoad sensum, sed etiam quoad verba, eorumque ordinem, & dispositionem, est Scriptura, sacra Canonica, ac Dei Verbum, utpote ab ipso dictante, & ideo immediatè subdit Apostolus, postquam dixit *Mala bestia, ventres pigri*, addit: *Hoc testimonium verum est.* Sic idem Apostolus ait Actor 4. num. 28. *Sicut*

85.

Deuter 17.

86.

D. Thom.

87.

D. Thom. Ecclesia.

88.

89.

Epimenid.

Ad Tit. 1.

Actor. 17.

Sicut

sicut quidam vestrorum Poetarum dixerunt, ipsius enim genus sumus, prout illud fuit dictum ab Areta Poëta, nullam habebat auctoritatem, prout verò refertur ab Apostolo, ei tribuit auctoritatem Canonicam, utpote dictum à Poëtis. Ita Sanchez, Serarius, Bellarm. Cornet. ad 2. Machab. statim citandi.

Sanch.
Serarius.
Bellarm.
Cornelius.
90.

Ad secundum patet responsio ex proxime dictis ad primum. Quamquam ille liber Jasonis Cyrenæi, nullam habeat auctoritatem Canonicam, tamen illa, quæ ex eo Judas Auctor secundi libri Machabæorum desumpsit Spiritu S. illuminante, ac dirigente ejus mentem, & calamus usque ad ultimum apicem, vera, sacra ac Canonica sunt, non prout sunt dicta à Jasone Cyrenæo, sed prout sunt inspirata, ac scripta ab Spiritu sancto, per ejus scribam, ac ministrum, sicut cum introducit serpens loquens mulieri: *Erius sicut Dii.* Gen. 2. prout dicta sunt à serpente nullam habent sacram auctoritatem, maxime verò prout sunt scripta ab auctore Canonico, regente, ac dirigente ejus manum Spiritu sancto. Et quamvis demus, quòd ille liber Jasonis Cyrenæi habuerit aliqua falsa, tamen ea, quæ Auctor secundi libri Machabæorum de eo desumpsit, sunt verissima, ac certissima, sicut liber Henoc est apocryphus, tamen ea, quæ Apostolus Judas in sua Canonica n. 14. de eo refert, sunt infallibilis, ac certissima veritatis.

Genes. 2.

Jud. Apof.

91.

Ad tertium responderetur concedendo antecedens quia ille liber, seu illa Scriptura probata Deo, continet infallibilem, & certissimam veritatem, quia Deus non potest approbare, id, quod est falsum, & alienum à veritate, tamen talis Scriptura non erit divina, & sacra, quia ad Scripturas sanè duo requiruntur, infallibilis veritas, & ut Deus sit illius Auctor dictans, & inspirans non solum ipsum verum sensum, & verba usque ad ultimum apicem. Id quod dicitur de illa Epistola, verum est quod habebit auctoritatem regiam, & dicitur subscripta à Rege, non tamen subscripta ab ipso.

QUESTIO VIII.

De cognitione prophetica varia dubia resolvuntur.

SUMMARIUM.

- 92 Etymologia nominis Prophetia.
- 93 Quid sit Prophetia.
- 94 Quod sit ejus objectum formale, & materiale.
- 95 Quæ comprehendantur sub Prophetia.
- 96 Tripliciter res manifestantur sub Prophetia.
- 97 Lumen propheticum, & fidei distinguuntur, non accidentaliter, sed essentialiter, & n. 98. 99.
- 100 Ponuntur aliqua discrimina inter fidem, & Prophetiam.
- 101 In quibus conveniant Fides, & Prophetia.
- 102 De ratione Prophetia est, ut intelligat, & cognoscat ea, quæ varicinantur.
- 103 Ordinariè loquendo non requiritur ut intelligat secundum omnem sensum.
- 104 Revelationes prophetica poterant esse abstracta, & obscura, ita de facto ordinariè & n. 105. 106.

Sylveira Opuscula,

107 Aliquando etiam poterant esse clara & evidentes, & n. 108.

109 Quod fieri potest triplici modo, & n. 110.

111 Prophetæ post suas revelationes de illis recordabantur.

Circa Etymologiam nominis Prophetiæ, variè hujus nominis sunt derivationes, ut videre est apud Suar. tom. 1. de fide tr. 1. disp. 8. sect. 3. n. 1. Illa tamen aptior videtur, quæ facit derivationem à verbo Græco, quod est *prædicere*, ac proinde Prophetæ est ille qui futura prædicat; hanc derivationem tenent, & approbant D. Gregor. homil. 1. in Ezechiel. D. Irenæus lib. 4. cap. 37. & cum hac coincidit alia etymologia, quam ex Isidoro lib. 7. etymolog. cap. 8. tradit D. Thom. 2. 2. q. 171. art. 1. à verbo Græco *Pro*, id est, *Procul videns*.

92.

D. Gregor.

D. Irenæus.

D. Isidor.

D. Thom.

93.

D. Thom.

Isai. 1.

Ezech. 1.

Daniel. 1.

D. Thom.

D. Iren.

D. Epiph.

D. Augusti.

D. Thom.

94.

D. Thom.

Suar.

Luc. 1.

2. Petr. 1.

95.

4. Reg. 6.